Ч. 140 (11.481). Львів, четвер 27. червня 1929. Opłatowa opłata zaliczona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 гов. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Нові успіхи.

Львів, 26. червня 1929.

Ватиканський Рим росте в силу, йдучи від успіху до успіху, закріплюючи свою владу, поширюючи свої впливи. До останніх його успіхів годиться зарахувати розвязку римської справи і конкордат з Італією, конкордат між Прусією і Ватиканом, порозуміння з мексиканським урядом та приготовлюваний конкордат із Румунією.

В центрі цих осягів стоїть найбільший і найвеличавіший з них: розвязка римської квестії. Всі інші осяги в порівнанні з ліквідацією 60-літнього спору і відчуження між двома Римами: ватиканським і квиринальським — є побічного значіння, є в значній мірі льогічним вислідом головного досягнення. І зовсім природно, бо розвязка римської квестії привернула суверенність духовного Риму, зміцнила його авторітет, наглядно засвідчуючи зростаючу силу Ватикану. А сильний вже тим самим є бажаним контрагентом, а тимбільше союзником.

Капітальний ватиканcько-фашистівський осяг не пройшов гладко. Хоч ватиканcько-католицький універсалізм та італійсько-фашистівський імперіялізм є в загальному гармонійними тенденціями, то все-таки їх тактика і навіть цілі можуть перехрещуватися в деяких точках, можуть відхилятися від себе і навіть собі перешкоджати. Католицький універсалізм має свою стару традицію, свою віками вироблену і перевірену тактику, тоді як молодий фашизм є твором недавнім, є суспільно-політичним світоглядом, що ще шукає шляхів, що ще виробляє свою тактику. Змагаючи до можливої і — розуміється — компромісової розвязки римської квестії, обережний Ватикан мусів пильно вважати на те, щоби не впасти під розгонові колеса фашизму, щоби не стати одним із коліс у фашистівсько-імперіялістичній машинерії, щоби не відтрутити від себе іншо-національні католицькі чинники, щоби не скотитися з позицій універсалізму. Подібні вагання мусіли проявлятися і серед фашистів. Справа по обох боках зосередкувалася в питанні: хто кого вкінці осідлає і тим чи іншим способом заставить служити своїм інтересам. Тому то так довго розглядано по обох боках усі складові частини наміченої розвязки, тому то і після підписання лятеранських трактатів оба контрагенти робили відповідні застереження.

Менш-більш перед місяцем, безпосердньо перед ратифікацією лятеранських трактатів, виголосив Муссоліні велику промову в „парляменті", займаючись історичним переглядом римо-ватиканської проблеми та роблячи фашистівські застереження на маргінесі підписаних трактатів.

Зупиняючись над відношенням Риму до Ватикану, сказав Муссоліні, що „та релігія народилася в Палестині, але католицькою стала в Римі. Колиб була остала в Палестині, то мабуть булаб одною з численних сект, що розквітали в тих сторонах і мабуть була би згасла без сліду". Виходячи з такої концепції католицтва, підкреслюючи факт, що свій універсалізм католицтво завдячує імперіяльности римсько-византійських імператорів, щоби опісля їхню владу осідлати і з Риму над ними виконувати своєрідну суверенність в імя божого післанництва. Французька революція і зріст уніфікаційно-відродженських тенденцій в Італії фактично поклали край дальшому істнуванню папської держави. В наполеонській добі папство в тій чи іншій формі робить уступки Наполеонові в основних питаннях своєї влади. В рр. 1815—1870 істнування папської держави було залежне від чужої допомоги. В 1871 році наступає погребання світської влади папства, одначе — на думку Талейрана — не була груба помилка, бо „знищення світської влади пап і приєднання римської держави до цісарства було дуже важкою помилкою. Голова такої універсальної релігії, як католицька, потребує безоглядної незалежности, щоби могти безсторонно виконувати свою владу". Стан після 1871 р. був ненормальний. Цілими десятками літ роблено спроби щодо розвязки римської квестії, однак безуспішно. Останньою такою спробою перед інсталяцією фашизму були заходи Орлянда в 1919 р. після прогнання революцією Каранци мексиканських епископів. Переговори Орлянда зайшли вже були дуже далеко, тільки його упадок перепинив розвязку римської квестії. Муссоліні зазначив, що Орляндо робив далеко більші уступки Ватиканові, як він.

Фашистівська революція — говорив Муссоліні — мусіла стати око в око з римською проблемою під грозою безрадности. Розвязок було три: або признати гарантійні права, або дальше трівати в давній атонії, або вкінці рушити в повному обемі всю проблему". Ніхто не знав, які мають бути границі римсько-папської держави. Фашисти зупинилися на сучасних границях Ватикану. „Ніяка інша територія не переходить до Ватикану поза тією, яку вже сьогодні (Ватикан) має, а якої ніяка сила на світі, ніяка революція не могла би йому відібрати. Отже **не знижується** триколірового прапору, тому, що його там ніколи не всаджено. Ніякий італієць, якщо сам добровільно того не захоче, не буде підданцем тієї держави, яку ми створили з нашої спонтанічної волі як фашисти і католики... **Ми не воскресили світської влади папів, ми її погребали... Ми не знищили нашого рісорджіменто, ми його доповнили".**

Видно, що угода з Ватиканом, не вважаючи на авторітет її творця, не викликала загального захоплення в фашистівських радах, коли Муссоліні був примушений виступити з оборонною промовою. Париський „Тан", навязуючи до цієї промови, згадує шенбрунську проклямацію Наполеона, в якій цісар французів признав конечність резидування папи у Ватикані, щоби **той міг спомагати його заходи у внутрішній пацифікації і зовнішній експанзії.** Ту саму тенденцію має фашизм, шукаючи в розвязці римської квестії помочі у внутрішній пацифікації і зовнішній експанзії.

Та найбільші розходження між католицьким універсалізмом і фашистівським імперіялізмом зазначилися в моральній ділянці між католицькою і фашистівською моральністю. І тут є головне джерело можливої крізи. В справі виховання молоді фашизм стоїть на суверенно-ексклюзивному становищі. „Інший режім — говорив Муссоліні, — режім не наш, режім демо-ліберальний, яким погорджуємо, міг би уважати корисним зрезиґнувати з виховання молодих ґенерацій. Ми ні. В тій ділянці не знаємо дискусій. Навчання мусить бути нашим".

Правда, ділянка виховання входить в склад конкордату, а не має безпосереднього відношення до розвязки римської квестії, але папа в своїй репліці зазначив, що нарушення конкордату є одночасно нарушенням самого пакту, що вони творять нероздільну єдність, що разом стоять і разом падуть. В основних справах, як справа подружжа чи виховання, Ватикан не піде на ніякий компроміс. Виховання в першу чергу належить до церкви і родини, а аж опісля до держави.

Тут, головно в ділянці виховання молоді, в тому: чим має бути найближче покоління — умістовлюється суть універсально-католицьких і фашистівсько-імперіялістичних розходжень. Тут псується гармонія між обома Римами, тут містяться зародки майбутніх конфліктів. А ціла справа зводиться до питання: хто кому має служити в осягненні його остаточних цілей, хто кого осідлає. А все-таки не зважаючи на ті розходження, ратифіковано лятеранські трактати, терпеливо лишаючи часові дальшу розвязку суперечностей.

Угода між Ватиканом і Квириналом, угода, перетикана обопільними застереженнями, причинилася до зросту сили й авторітету ватиканського Риму. Тріюмфуючий Ватикан іде від одного успіху до другого. Перед ним, після лятеранських трактатів, скорилося не лише воююче мексиканське „масонство", але й інші держави, навіть некатолицькі, як Прусія і Румунія, навипередки намагаються дійти до згоди з римським центром. Звязавшись з усіми державами мережою конкордатів, ватиканський Рим сподіється і будуючий фашизм нагнути до своїх цілей

ЗАМІТКИ і ВІДГУКИ.

РЕВНІ ОБОРОНЦІ.

Допис із Чернівець, поміщений в нашому орґані з 5. п. м. під написом „Без основних змін", вивів з рівноваги нац.царанистів української народности, в першу чергу п. посла Костя Кракалію. В українському орґані цієї румунської партії, в „Хліборобській Правді", виписано на адресу нашого дописувача цілу низку неперебірчивих слів, не опрокинувши ані одного сутнього закиду. Гнівається п. Кракалія, що наш дописувач підписався тільки ініціялами Т. Б. і твердить в угоду своїм хлібодавцям, що той допис переповнений „клеветами і брехнями" та підмальований перфідною злобою".

На виправдання своїх самопевних тверджень не подав „Хліб. Правда" ніяких переконуючих арґументів. Наш дописувач стверджував згідно з фактичним станом річей, що „нічого не зроблено досі в шкільництві і церковній справі". На те відповідає „Хліб. Правда", що тут

„видно злобну душу, бож загально відомо, що в шкільній справі *прийшло до порозуміння* між українськими послами і міністром освіти, а іменно в той спосіб, що *українські школи отворяться в тих громадах, яких населення цього буде жадати*".

Отже українська прицiпка нац. царанистів радіє порозумінням з міністром освіти і похвалює вимогу, щоби *батьки* вимагали заведення української мови навчання в школах — згідно з польським язиковим законом з 31. липня 1924 р., на основі якого зліквідовано ріжними способами півтретя тисячі українських шкіл. Чи пп. Кракалія й Андріящук є такі наївні, що не розуміють того, що така вимога має подвійну мету: 1) відсувути на необмежений час привернення в школах української мови навчання і 2) створити вентиль для всяких зловживань в тій ділянці. Прислухатися до бажання широких мас — це основна вимога демократичного ладу. Але не в справах самозрозумілих й основних, не в справах *привернення*, незаконно зліквідованого шкільництва. Привернути те шкільництво — це імперативний наказ кожного демократичного уряду без спеціяльної вимоги населення і послів. Від „порозуміння з міністром освіти" до здійснення цього основного права кожної нації ще дуже великий крок.

„Хліб. Правда" в ревній обороні своїх хлібодавців зі шкіри вилазить, горлаючи:

„Найближчий час докаже, що відносини в Румунії не осталися без основних змін і що наступлять зміни в користь українського народу в Румунії".

Будемо щиро радіти, коли „найближчий час" справді щось докаже, але — на жаль — поки-що нічого не доказано, і це стверджував наш дописувач. Великих надій на основні зміни відносно українців під румунською владою не мають навіть українські члени урядової партії, ті самі, які болотяними словами обкидають нашого дописувача. Таж на тиждень перед цею знаменитою обороною „найдемократичнішого уряду" та сама „Хліб. Правда" писала:

„Весь Букарешт і врочі части дивляться на нас *злобним оком, а це не поліпшить нашої справи, а погіршить... У такім стані всякі наші домагання в Букарешті не так залагоджуться. Це найкраще відчувають наші посли в Букарешті*".

А на маргінесі цих резиґнаційних слів українського орґану урядової партії чернівецький „Час" пише:

„Знов проминув один рік *без науки українсько*ї мови в народніх школах (чому „Час" обмежується тільки до „науки української мови" і лише до „народніх шкіл" — це вже його тайна! — Ред.). Український народ остався знов із обіцян-

ками, цим разом націонал-царанїстичної партії. Справу протягали обіцянками до вакацій. Справу української школи звязало правительство з цілим комплексом меншостевого питання...“

Парлямент не буде вже довго радити, а „коли ще в цій сесії не буде полагоджене питання меншостей, то *справа української школи буде відложена* **ad calendas graecas.**

При тому зовсім слушно зазначує черновецький щоденник, що справа української школи є одночасно складним питанням українських підручників (**попередні підручники знищено! — Ред.**) та українських учителів.

Від себе зазначуємо, що нац.-царанїстичний уряд не потребує творити нічого нового, щонайменше на Буковині. Таж там істнувала до приходу румунів сітка українських народніх і середніх шкіл та українські катедри на університеті. Все те беззаконним способом знесено одним почерком пера міністерським розпорядком. Нехай-же царанїстичний уряд „законности і ладу“ приверне таким-же розпорядком наше культурне добро і в „найближчому часі“ докаже, що наступили основні зміни в користь українського народу під румунською владою. А тоді ми готові приняти без зайвих образ всі неперебірчиві епітети на адресу нашого дописувача за нього і за себе.

Інші закиди „Хліб. Правди“ на адресу нашого дописувача торкаються таких нюансів внутрішнього румунського життя, які для наших читачів не мають ніякого значіння. Нпр. п. Кракалїя каже, що „найпідлішою клеветою“ є твердження, що в протиукраїнській кампанії починає брати участь також нац.-царанїстична преса. Для підтвердження сказаного пояснює нам, що офіційними органами нац.-царанїстичної партії є „Дрептатеа“ і „Таранїсмул“, а „Курентул“ є органом „короля шантажистів“ П. Шейкару, який — мовляв — не є членом нац.-царанїстичної партії. Наш дописувач не твердив, що „Курентул“ є офіц. органом нац.-царанїстичної партії, тільки, що цей орган притикає до нац.-царанїстів уже хочби тому, що „король шантажистів“ Шейкару вийшов послом завдяки нац.-царанїстам.

„Злобною брехнею“ називає „Хліб. Правда“ замітку нашого дописувача про присилку війська в деякі українські села, бо „правдою є, що в ці села вислано *більші відділи жандармів...*“

Дозволимо собі запитати п. Кракалїю, чи між військом і „більшими відділами жандармів“ є справді така велика і сутня ріжниця, щоби користуватися такими „міцними“ висловами, як „найпідліша клевета“, „злобна брехня“ і т. і.?

Зясованого вгорі хіба досить, щоби на основі таки черновецьких органів, а в тому й „Хліб. Правди“, виказати, що правда не на боці п. Кракалії й інших комбатантів румунських нац.-царанїстів, але на боці нашого дописувача. Вибраний при підтримці нац.-царанїстів Шейкару та ліберали вже вспіли відповідно настроїти „весь Букарешт“, а в тому й урядові кола, „а це не поліпшить нашої справи, а погіршить“.

Уряд щонайменше відтягає полагоду шкільної справи, мабуть чекаючи хвилі, коли уступить своє місце іншим, які не матимуть зобовязань з Альба Юлія. У румунських політичних колах уже відбувається рух в напрямі повалення уряду Маніва. Реґенція викликала льондонського посла Тітулеску, щоби порадитися у важних державних справах. З цими порадами у Букарешті вяжуть важні зміни в уряді. Одночасно ґен. Авереску скликує виконавчий комітет своєї партії, Братіяну нараджується зі своїми приятелями, а Філіпеску, що пропаґує диктатуру, теж скликує наради своїх прихильників. Зовсім зрозуміло, що в таких умовах у Букарешті не так полагоджуються вимоги українських царанїстичних послів.

Розвязання „Згоди“ в Кракові.

(Допис з Кракова.)

„Червіньско-руска орґанізація Згода“, яка при великому розреклямуванні польської преси розвивала жалюгідну діяльність, хотіла всетаки „прославитися“ чимсь „більшим“ і в дні 9. червня заповіла відоме віче в Кракові. Цей виступ „Згоди“, як про те писалось в „Ділі“, з її карикатурним керманичем Перецем на чолі, цілком не повівся. Завдяки смілому й рішучому протестові українського громадянства й студентства розвязано віче. Найбільше причинився до того речник студентства п. Й. Яворський, який у добре продуманій промові дав знамениту відправу всім тим, що за чужий гріш хотіли йти шляхом „хлібоїдщини“. У відповідь на компромітуючий дебют (у публичному значінні) „Згоди“, краківське Староство Ґродське зліквідувало в кілька днів пізніше це опереткове товариство.

Слід зазначити, що головний покровитель „Згоди“ — краківський „Курерок“, накинувся з нагоди розбиття віча з питомим собі шалом на українське студентство. „Курерок“, який у відношенні до українців не перебирає у ніяких засобах, став намовляти цим разом поліцію і сенат університету в Кракові до приноровлення репресій супроти нашого студентства. Щоби осягнути можливий успіх, цей бруковий орґан подав неправдивий опис віча, називаючи українських студентів раз крайними націоналістами, то знова „сельробами“ й обвинувачуючи їх у протидержавній діяльности. Та це нічого не помогло і „Згоду“ таки розвязали.

І-ий Міжнародній Конґрес книгозбірень і бібліоґрафії в Римі.

(Допис з Риму.)

Рим, 20. червня 1929.

Це, може, один з найбільше живих та інтересних конґресів, що останніми літами по війні так часто відбуваються в ріжних кінцях світу. І книгозбірня, навіть найменша, і бібліографія, навіть найпростіша — це дуже живі речі, коли в них працюють **живі люди,** коли з них користають **живі люди,** коли їх творять **живі люди.** А живим є той, хто вміє зрозуміти основну ціль, ідею та джерело замислу творця книжки; хто вміє найти у книжці хочби дрібну точку для якогось нового висновку життя; хто вміє книжкою і невидючого видючим зробити.

Найкращі представники книгозбірень усіх далеких кутків світу зібралися тут у „вічному місті“, що постійно на руїнах завмерлого життя — нове життя творить і нам славянам від віків із цих руїн-могил видимими і невидимими струйками нові життєтворчі сили дає. Повна сумішка мов, европейських і навіть Далекого Сходу. Але учасники вміють все найти спільну мову для порозуміння і для вирішення фахових справ. На це вони й є „книжники“. На конґресі було 16 секцій, що обіймали питання: клясифікації книжок і спеціялізації їх спису, норми опису книжок, бібліоґрафію періодиків по дисциплінам, міжнародній бібліографічний кодекс; **книжка італійська і а)** її вплив з італійських книгозбірень на книжну витвірність світу, б) бібліографічні досліди в Італії, в) мистецтво друкування книжок, г) давна книжка італійська поза межами Італії, д) орґанізація бібліотекарів у Італії, е) спеціяльні книгозбірні в Італії (військові, музейні, для сліпих), з) обєднання італійських бібліотек менших міст в одну королівську в Римі; видавання і збирання книжок, статистика книгозбірень і активність поодиноких, людова книжка, будова і вивінування книгозбірень, обовязковий примірник і дари, міжнародні курси і виміна бібліотекарів, професійні справи, міжнародні відносини, осередки бібліоґрафії, статистика книжної продукції.

Але ще більше поза конґресом є праці при огляданні вистави давньої італійської книги (від V-го віку) в палаті королеви-матери, або Ватиканської книгозбірні з її безмірними багатствами і прекрасними урядженнями. вистави давньої і

М. БРИЛИНСЬКИЙ.

ЛИСОНЯ.

(Спомин.)

(Продовження.)

Наш відтинок також обробляють, але рідше; мабуть оставлять нас в спокою. Зате сипляться кулеметні серії, як рої розгніваних бжіл, густо падуть крісові вистріли. З Потуторів виїхало дорогою панцирне авто. Посунуло, як величанська черепаха. Заквакали його кулемети. Мої стрільці на радощах повилазили аж на верх і давай гатити в потвору. Що ти йому зробиш? Підїхало аж до окопів... Але вже бє наша батерія. Падуть ґранати на ліво й право, перед і за автом. Стрільці клянуть гарматчиків. От нездари! Вертає авто поволи. Тарахкотять кулемети. Авто скрилося за поворотом дороги. Черз пів години вилазить знова. Ще раз та сама історія. В половині дороги авто стануло. Щось зіпсувалося. Батерія бє як скажена; стрільці, коби змога, побігли би до нього голіруч. З авта вискочив хтось (молодчина), щось там зробив-направив і скрився. Стрільці мало не плачуть, гарматчиків були би порозпирали, якби їх в руки дістали. Вже авто не квакає; звільна вицофується. І вже більше сьогодні не вилазило...

А на Лисоні пекло. Гора клекоче, вариться. Дим і вогонь. Вибігають утікачі, входять до ліса частини, які йдуть у протинаступ, або на підмогу. Все те проковтує ненаситна Лисоня. Тих частин, які йдуть лісом, ми, розуміється не бачимо, лише ті, що йдуть від дороги. Пропадають в лісі гурти, цілі купи, розстрільні. Гуде і на право, у турків.

Вже й пізне пополудне. Бачимо, як з яру від дороги, під горб на Лисоню, йде розстрільна. Що за лихо? Невже воно так зле? Бачимо пішних людей, цілу довгу лаву, які мають у руках щось довгого, що в заходячому сонці сильно вилискується. Невже пускають вже останню резерву, пустили кавалерію пішки в бій? І вони так собі відважно пхаються з голими шаблями на кулі та штики? Браві хлопці! — Праве крило розстрільної зачало завертати і вирівнювати лінію фронтом до ліса. Йдуть швидко. Вже пропали в лісі. Нас огортає подив для відважних кавалеристів, а заразом неспокій. Це все може дуже зле скінчитися. Що то може ще та ніч принести? Відворот? До приємностей він не належить. Вже куди краще йти вперід.

Щойно на другий день довідалися ми, що це була всеж таки піхота, німецька, а довгі, блискучі предмети в руках, це були невеликі кріси з довжезними німецькими штиками.

Тоїж ночі обсадили німці, всуміш з нашими стрільцями, туюж позицію від Золотої Липи в сторону Лисоні. (Мій відтинок йшов від ріки на полудневий захід).

Цей день був таксамо горячий. Та сама сценерія слідуючого в черги акту тої страшної драми, якої наголовок був: боротьба за Лисоню. Знова підсувалося панцирне авто. Вже й нас зачали засипувати ґранатами та шрапнелями. Сонце припікало, в горлі висихало. На право, на Диких Ланах йшли також уперті бої. Мій відтинок аж до Диких Ланів був розмірно щасливий, бо боронила його зліва Золота Липа. Міст через ріку до Посухова був у моїх руках. На випадок прориву, мав вилетіти у повітря.

Ще далеко було до вечора, коли ворожі лави пішли в наступ на цілій лінії, від ріки почавши. Йшли раз, другий, третій. За другим наступом, німці, які всуміш з нашими займали лінію від ріки в сторону горба, не витримали. Покидали наплечники, кріси та пустилися втікати. Богато їх потопилося в Липі. Оба останні наступи відбито. (Наші стрільці чванилися опісля, що всеж таки витримали, хотяй німці повтікали. А німецький жовнір був для австрійського прикладом. (Богато помогла тоді моя сотня, яка безпосередньо не атакована, могла чудово бити з боку по наступаючих лавах. Уживали собі цілий час оба кулемети, що були при моїй сотні.)

II.

Все те врешті скінчилося. Кілька днів був розмірний спокій. Одної ночі вийшли ми з окопів і перейшли мостом за ріку. Сотня залягла в ярку, як курінна резерва. Ярок тягнувся поперек гостинця, який в тому місці був перерізаний великим каналом для спливу води. Здавалося, що побудемо тут довший час. Значить, треба влаштуватися. По ночах йшла горячкова робота при будові землянок. Миршаво вони виглядали, але всеж-таки була сяка-така охорона над головою (в полі, де нема ніякого захисту, охороною видиться навіть полотно шатра). Крім того мусіла кожної ночі більша частина сотні виходити в сторону першої лінії і копати другу, третю, ріжні лучбові рови, перекопувати гостинець, тощо. Робота була велика й вичерпуюча. Днем не можна було спати, бо цілий час стояли ми під густим обстрілом ворожих батерій. Головно денервували бризантові ґранати, що не розриваються глибоко в землі, як інші ґранати, а зараз таки на поверхні, навіть мягкої землі, з рівночасним пекольним галасом і тріскотом, немов би нараз розбивалася ціла маса скляних шиб. — Хорони Боже, зробити бодай маленький вогонь. Побачать сейчас і в слід за тим пішлють цілі сальви ґранатів. Люди їли лише раз на день, коли настала вже повна ніч. Тоді підїзджали кухні до сусіднього яру, на зміну відходила звал якась кількість стрільців з їдунками для цілої сотні і коли всі щасливо повернули, тоді щойно сотня харчувала. Гостинцем неможливо було перейти, бо цей цілу ніч стояв під безперестанним обстрілом кулеметів.

(Продовження буде

новітньої графіки, переплету. Це при „світових“ просторах Риму є труд у поті чола, немочі ніг та перевтоми мозку. Дійсно для праці зїхалися книжники усіх народів.

Колиж додати до того, що неодин з них рад би оглянути старовинну часть дохристіянського Риму, його чудові музеї, величні останки могутніх будівель з часів цезарів та імперії, чудові старохристіянські мозаїки і фрески — тоді зрозуміємо, що чимало учасників конгресу не може роздертися, щоби скрізь поспіти і все побачити. Щоби належно побачити Рим давноминулих часів, щоби відчути подих і удар того життя, що ніби давно було і якого немає вже, треба окремо приїхати до Риму для оглянення памяток кожної доби осібно. Отже для давньої доби римськ. патриціїв, для старохристіянської, для мистецтва відродження, для Риму папів і палаців панських родів, та один раз для книгозбірень і для співаків ...і кожний раз бодай на 2 місяці, бо за тиждень і з вулиці на вулицю чужинець не потрапить.

І. Свенціцький.

Наради англійського уряду.

Англійська рада міністрів відбула шестигодинне засідання. На цьому засіданні одобрено переговори між Мекдональдом та амбасадором Дозом. Рішено навязати наново дипльоматичні зносини з Радянським Союзом, одначе доперва по полагодженні справи репарацій і евакуації Надренії, себто доперва в осени. В справі просьби Троцького на вїзд рішено йому відмовити. Рада міністрів ухвалила признати плян Юнґа й запропонувати урядам, щоби політичну конференцію в цій справі відбути в Льондоні й по можливости перед 15. липня.

Англійська тронова промова.

„Таймс“ довідується, що тронова промова, яка буде виголошена в палаті льордів, своїм розміром не буде виходити поза звичайні рямці. В ній між іншим буде висловлене задоволення з приводу переговорів між Мекдональдом та амбасадором Дозом і буде заповіджене навязання дипльоматичних зносин з Радянським Союзом. Крім того буде заявлено, що уряд готовий приняти справоздання знавців у справі репарацій і подбати про те, щоб якнайшвидше забрати з Надренії британські війська.

Поїздку Мекдональда відложено?

Агенція Ульштайна повідомляє з Нового Йорку, що подорож Мекдональда до Амекири відложено до кінця цього року. Можливо навіть, що вона відбудеться доперва на початку будучого року. Це виясниться після скінчення дипльоматичних переговорів про роззброєння.

На могилах стрільців у Львові.

Як щороку так і в ці Зелені свята українське громадянство города Львова віддало поклін народнім героям, численно відвідуючи їх могили і беручи участь у процесійних походах на оба львівські цвинтарі.

Процесії зі всіх львівських церков зібралися в Краківській вулиці біля Преображенської церкви і в Ринку, Пласт. Луги, школи і т-ва в вул. Трибунальській і Рутовського, а делеґації з вінцями на площі св. Духа. По уставці точно в год. 3. попол. похід рушив з місця, розтягаючись у довгий, імпозантний і дуже поважний похід. Під проводом Впр. о. мітрата Базюка взяли участь у поході численно зібрані священики. Наперемінну співали три хори: духовного семинара, „Сурми“ і читальні „Просвіти“ на жовківському передм. під диріґентурою радн. Купчинського.

В неділю 23. VI. (першого дня) похід вулицями Ягайлонською, Міцкевича і Браєрівською удався на Янівський цвинтар. Учасників було поверх10.000. Задержався на стрілецьких могилах. Тут Впр. о. мітрат Базюк при участи всіх священиків відслужив торжественну панахиду, а о. Дзедзик Петро до зібраних виголосив відповідну проповідь. Слідувала тепер дуже торжественна, а рівночасно несподівана хвиля. X. курінь пласту чорноморців ще в суботу вибрався на Маківку. Ранком в неділю по відспіванні там панахиди — комісійно набрано до зладженої урни землю з тамошної стрілецької могили і в розставному біґови землю цю у тій власне хвилі принесла на Янівський цвинтар послідна штафета та передала її в руки о. мітрата Базюка, котрий знова передав її голові філії Т-ва Воєнних Могил о. Каштанюкови. Потім відслужено ще панахиди на гробах невідомого жовніра і Преосв. Евг. Боцяна, а відтак на могилах поодиноких мірян.

Біля год. 8. вечером процесії і громадянство у святочному настрої вертали домів.

В понеділок 24. VI. (другого дня) уставка відбулася як попереднього дня, а похід через площі Марійську, Бернардинську і вул. Личаківську удався на Личаківський цвинтар. Мимо непогоди учасників було не менше як в неділю.

На цвинтарі Впреп. о. мітрат Базюк також при участи всего духовенства посвятив насамперід новопоставлені бетоново-залізні хрести на стрілецьких могилах, а опісля відслужив Панахиду, а проповідь виголосив о. Евген Гаврилюк. Слід зазначити і в заслуги львівського Пласту врахувати те, що стрілецькі могили на обох цвинтарах були дуже гарно упорядковані та прикрашені квітами, а також, що в часі свята справно утримував порядок.

Могили на Янівському цвинтарі ще нових хрестів не мають, однак вже цього літа вони їх будуть мати.

Оба походи були фільмовані, а крім цего пороблено богато фотоґрафічних знимок. В часі процесій весь коловий і трамвайний рух на вулицях, куди йшов похід був стриманий.

—o—

Свято стрілецьких поминок у Станиславові.

В неділю, дня 20-го червня ц. р. відбувся у Станиславові традиційний похід на місцевий цвинтар, на якому в упорядкованих могилах спочивають українські герої з часів визвольної війни. При чудовій погоді вирушили громадяни Станиславова та околиці з процесією з катедри вулицями міста. Около 10.000 громадян і громадянок одні чвірками, інші неупорядковано залягли вулиці так, що на яких дві години рух у місті здержано на весь час, коли похід поватом посувався вперід. Похід робив велике вражіння тимбільше, що попередними роками приходили сусідні села з процесіями, а цього року виступив сам український Станиславів і показав свою чисельну силу у місті Станиславові. Вражало дещо те, що не вся місцева інтеліґенція йшла орґанізовано чвірками у поході і що місцеві Товариства не виступали корпоративно із своїми прапорами. Процесію провадило тільки місцеве духовенство під проводом о. каноніка Лятишевського. Замісцеве духовенство не брало участи в торжестві. На цвинтарі по відслуженні Панахиди виголосив відповідну промову о. посол Михайло Галушевський. По відспіванні патріотичних пісень всі підбадьорені на дусі опускали дорогі цілому українському громадянству могили найкращих синів свого народу.

—o—

Стрілецькі поминки на Лисоні.

В перший день Зелених Свят відбулося величаве свято на стрілецькій могилі на горі Лисоні. На поминки прибуло 11 церковних процесій, а заупокійне Богослуження відправило 13 священиків. На могилі зложено 42 вінки від Товариств і поодиноких громад бережанського повіту. Прибули громадяни з усіх сіл бережанського і сусідних повітів. Поляки оцінюють скільність учасників на 10.000, а в дійсности було значно більше. По Панахиді виголосив святочну промову о. прелат посол Куницький. Вражіння серед учасників велике. Богато плакало. Населення бережанського повіту рішило твердо в найкоротшому часі побудувати трівкий памятник, а саме памяткову

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

„На дні життя“.

(З нагоди вистав праської групи „Художественного Театру“.)

Минуло саме чверть століття від першої виставки Ґорківської першої песи „На дні життя“, що зробила його одним махом европейським письменником. Це був один із перших козирів карієри Райнгардта, якому песа ця принесла два найбільші успіхи: матеріяльний і мистецький. Артур Катане, що минулого року оповідав історію цієї постановки, казав, що спосіб, яким мала, невідома ще трупа Райнгардта у „Малім Театрі“ в Берліні придбала перша право виставити „На дні“, як дбала за мистецький переклад цього твору, як підшукала для нього інший приваблюючий для публики заголовок „Захист для бездомних“, як підготовлялась до премієри довгими тижнями і як грала її при захопленні власнім і авдиторії — „die ganze Sache hatte etwas Märchenhaftes, ans Wunderbare Grenzendes“.

Той самий елемент небувалої пригоди має вся письменська карієра Ґоркого. Ніодин твір не нагадує про неї живіше як драма, де вперше виступили у всій своїй наготі герої, що 15 літ пізніше мали стати героями ширшої сцени: на широких просторах царської держави. Російська література, що десятками літ нахилялася над „приниженими та покривдженими“ не має твору, що безпосередніше та простіше як „На дні“ висунув би на перший плян нові типи нової суспільної кляси, що добивається голосу.

Ніодин із живучих европейських письменників не діждався так хутко як Ґоркий побачити свою наскрізь індивідуальну, погорджену фільософію — втілену в живу дійсність нового соціяльного ладу. Босяк невиданий з ніяким клаптиком минулого ні сучасного відограв у російській революції більшу ролю, ніж про це мріяли такі його апольоґети як Ґоркий. Нині коли після 25 літ глядимо на цю песу зовсім іншими очима, ми не в силі стриматись від паралель із революційними подіями — неодин із нас стверджує дивне почування: ми глядимо не на апостолів-революціонерів, а на людей, що із намулу життя знялись як Ґоркий на поверхню кермуючої соціяльної течії.

А проте кожний великий твір можна оцінювати з таких двох перспектив, з яких він у силі впливати на нас; одна з них звязана зі суспільно-історичними моментами його народження та впливів у даним середовищі; друга виходить поза ці межі і ставить проти твору якогонебудь читача, що не знає, або не хоче знати богато чи нічого про те, як твір зродився, яке має значіння в історії даної літератури, кляси, народу та доби. Іншими словами на твір можна глядіти таксамо як на героїв „На дні“: або як на витвір своєрідного соціяльно-національного середовища, або як на якийсь відломок загально-людського змагання та світогляду. Ідеальна оцінка була би наслідком злуки цих двох поглядів, але дійти до неї не легше, ніж жити одночасно на двох паралельних рівнях — якоїсь означеної, реально-обмеженої атмосфери і на рівні загально-людськім.

Чи саме почування цих труднощів, цієї неосяжної людської туги за визволенням себе від буденних умовностей не пронизує свідомости героїв „На дні“? Бути людиною навсупереки життя, яке мусимо вести, навсупереки всім своїм похотям, приниженням, ударам долі, не маючи навіть нічого вищого як власну гордість людини — ось ідеал найвищих і найнижчих, тих, що не вірять ні в себе, ні в ніякі ідеали.

Колись нас хвилювала в „На дні“ сама фільософія анархістів і циників. Нині ми є більше чутливі на блиски світогляду „странніка“ Луки, постаті, яку Ґоркий свідомо поставив над усією ґалерією людей, що ненавидять, заїдають, ошукують та винищують себе, у злобнішій злобі, що й самі пропадають. Риса, на яку французька критика ще від Мельхіора De Vogue звертала увагу в російській літературі: pitié russe, суто-російська спочутливість для людини, спільна і Достоєвському і Тургеневу і Толстому і Горкому. Коли не можна людині допомогти нічим іншим, то треба в ній бодай піддержати віру в себе: піддержати ту брехню, завдяки якій вона тримається життя у сподіванні нежданої великої зміни. У цьому пункті життєвої фільософії він відкрив ту саму правду, що Ібсен у „Дикій качці“.

Те, що робить такий твір як „На дні“ досі живим, не вважаючи на величезні зміни в нашім смаку та психіці, коли маємо за собою події останньої російської революції — це безпосередня обсервація письменника з життя, яке він сам бачив і яким сам жив. Горкий змальовував типи, з яких кожний був йому чимсь близьким, а одночасно передавав у кожному із них дещо із власного призирства до життя, з якого важко було позбутись.

У нашій літературі панує нині як і давніше чомусь погляд, що обовязком письменника є в першій мірі підбадьорувати громадянство, творити ясні, сильні, ідеальні типи. Чи наша література робить це і в якій мірі? — полишім це питання на боці, щоби не вразити прихильників такого простого розуміння творчости. Пригадаймо лише аксіому, що письменник не в силі створити нічого не то тривкого, але навіть путнього, коли хоче вийти поза те, що бачив, пережив, знає і вміє передати, згідно зі своїми засобами. Кожний лет у царину уяви непідсилений реальним досвідом кінчиться як мандрівка літака, який забув про те, що треба взяти зі землі і коли до неї вертатись.

Хто в таких песах як „На дні“, „Міщани“ або „Діти сонця“ находить тільки пригноблюючі тони, цей не в силі здати собі справи, чому найбільше песимістичні твори світової літератури зміцнюють наше серце та світогляд на вид переживань і живих типів глибших, ніж поверховна бадьорість і ідеали виміряні над папером.

каплицю, у підземеллях якої мають спочити ґлінні останки Героїв. На ту ціль переведено збірху в часі Панахиди. Звертала увагу неприсутність церковної процесії з Лісник. Місцевий парох о. Качала виїхав зі села, щоби не взяти участи в процесії. Лісницькі громадяни обурені на поступовання о. пароха, взяли громадно участь у Панахиді і зложили на могилі два вінки.

—o—

Сумні поминки.

На могилі в Товстенькім, копичинецького пов.

З Копичинець дістаємо телеграму такого змісту: Дня 25. червня ц. р. 16. год. На могилу в Товстенькім, копичинецького повіту, удалися другого дня Зелених Свят тисячні маси народу з богатьох дооколичних сіл, щоби зложити поклін ґлінним останкам погибших на полі бою борців. Сконсиґнована поліція похід розвязала. Жовто-блакитні прапори сконфіскувала также як і відзнаки, які були на грудях учасників свята. Священикові, що промовляв на могилі, проповідь перервано. Цілий ряд осіб арештовано.

Посол Заваликут.

Пластове свято у Львові.

В суботу 22. червня відбулося посвячення прапору пластового куріня т. зв. „Лісових Чортів“. Свято складалося з двох частин, а саме: з посвячення прапору, що відбулося перед полуднем в архикатедральній церкві св. Юра і з святочної академії, полученої з вбиванням цвяхів у держак прапору, що знов відбулося вечером у великій салі Української Бесіди.

*

Під згуки пластової орхестри бережанського коша вступав карними рядами львівський пластовий Кіш у старі мури святоюрської кадетри, попереду „Лісові Чорти“ — такі, якими представляє їх леґенда, лише поважніші, свідомі поваги хвилі.

Службу Божу відправив о. прал. Пясецький, прапор посвячував добродій Українського Пластового Уладу о. мітрат Войнаровський на спілку з духовником УПУ о. прал. Куницьким, який виголосив пориваючу, повну любови до молодих пластунів, проповідь. Вкінці перевів він присягу хорунжого і цілого куріня.

По посвяченні уділив Й. Ексц. Митрополит уставленим перед палатою частинам Пласт. Коша Архиерейського Благословення, а Верховний Отаман відібрав дефіляду цілого коша.

*

Вечером відбулася у салях „Бесіди“ II. частина свята, а саме святочна академія і торжествение вбивання цвяшків. По офіційнім відкритті та привитанні гостей і по відспіванні пластового гимну виголосив „архидідько“ Б. Кравців святочну промову, подаючи між стрічками напрямні ідеольоґії фамілії, а канцлер Р. Мармаш відчитав деякі місця з хроніки „Лісових Чортів“, яка давала образ рухливости і підприємчивости куріня, якого заходами, між іншим, станув табор на „Соколі“.

По відзначенні деяких членів куріня іменував Верховний Отаман през. Модеста Каратницького, голову УК ТОД і ОНМ, Добродієм Пласту за його незвичайно цінну працю для пласту і приняв йому відповідну відзнаку.

Наступило вбивання цвяшків і виголошування привітів, яке забрало богато часу і не дозволило вповні вичерпати програми свята. Хор „Л. Ч.“ відспівав ще бадьоро й ефектовно декілька пісень, між якими були й твори молодих пластових поетів і композиторів. Особливо ефектовно випав „Гимн Батави“. — Свято закінчилося національним гимном.

Німецький уряд приняв плян Юнга.

Німецька рада міністрів відбула засідання під проводом Штреземана. На цьому засіданні він зложив справоздання з репараційних переговорів у Парижі та з наради Ліґи Націй у Мадриді. Рада одноголосно ухвалила приняти плян Юнга.

Американський дорадник в Польщі виїхав до Радянського Союзу.

Фінансовий дорадник польського державного банку Девей виїхав з Варшави до Москви. З Москви Девей поїде до Ленінграду, а потім до Одеси та Харкова. Побут його в Радянському Союзі триватиме кілька тижнів. Він особливу увагу присвятить ознайомленню з економічними можливостями Радянської України.

Процес б. мін. Чеховича.

Дня 26. червня зачинається перед держ. трибуналом процес проти бувш. мін. скарбу Чеховича наслідком обвинувачення, ухваленого соймом, за переступлення урядом прем. Бартеля бюджету, ухваленого соймом, на суму около 600 міл. зол. Для красвих журналістів видали 50 карт вступу на салю розправ, а крім того роздали білети в дуже обмеженій скількости, бо саля розправ невеличка. Початок розправи визначений на 11. год. передпол. Бувш. мін. Чехович, хоч не мусить ставитися особисто перед держ. трибуналом, буде на розправі із своїм оборонцем адв. Пасхальським. Обвинувачують із рамени сойму посли: Ліберман, Перацький та Вижиковський. Склад трибуналу: президент найв. суду: Супінський як предсідник, як члени держ. трибуналу (в скобках подано з чийого рамени даний суддя вибраний соймом): адв. Белявський (НД), Бек (ББ), адв. Боґуцький (ББ), адв. Ледніцький (ББ), бувш. мін Рачинський (ББ), адв. Судіґовський (НД), адв. Шуманський (Визв.), адв. Томашевський (ППС), адв. Зубович (ББ), ґен. Желіґовський (ББ), адв. Олесницький (Укр. Кл.) і бувш. мін. Туґут (Визв.). Розправа перед трибуналом явна.

Марш. Пілсудський приняв на авдієнції маршалка сойму Дашинського, якого запросили до ґен. інспекторату армії. Конференція тревала більше ніж годину. Марш. Пілсудський приняв теж президента найв. суду (предс. держ. трибуналу) Супінського та мін. вн. справ Складковського, який вернув із Парижа, щоби зізнавати як свідок у процесі мін. Чеховича.

—o—

Експозе мін. Матушевського.

Дня 25. червня на засіданні фін. ради керовник мін-ства скарбу Матушевський в експозе ствердив ненарушність курсу золотого, валют у Банку Польськім зменшилося в квітні на 81.6 міл., у травні 36.3, ощадностеві вкладки в ПКО зросли в квітні до 762.000, в травні 2.498.000 зол. Приходи в квітні та травні виносили 496 міл. (Мин. року за той час 466 міл.), видатки виносили (від квітня до травня) 485 міл. Надвишка приходів над видатками виносить 10 міліонів. Мин. року надвишка за той час виносила 22 міл. Є це наслідком постанови уряду, який наслідком тяжкого положення країни, в якому найшовся польський грошовий ринок, спротивився творенню значних бюдж. надвишок. Це є найдоцільніша фінансова політика.

—o—

Нова конституція в Еспанії.

Прімо де Рівера сказав представникові „Ексцельзіора“, що ще в червні збереться нац. зібрання на наради. Уряд предложить зібранню проект нової конституції, що привертає заг. голосування для мущин і жінок. Зібрання матиме лише законодатну владу, а не виконуючу. Коронна рада (40 чл.) під проводом короля іменуватиме міністрів, відповідальних перед нею, а не перед нац. зібранням.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·88·25—8·88·70, канадійський долар 8·80·50—8·80·50, чеська корона 0·26·30—0·26·50, австрійський шілінґ 1·25·25—1·25·50, румун. лей 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·80, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінґів 43·50·00—43·80·00, радянський червінець 17·50—18·00.

Золото: 20 корон 36·35·00—36·60·00, 20 франків 34·20·00—34·50·00, 20 німецьких марок 41·25·00—41·80·00, 10 російських рублів 46·00·00—45·00·00.

Срібло: Австрійська корона 0·62·90—0·63·00 5 австрійських корон 3·25·00—3·35·00, австрійський фльорен 1·65·00—1·67·00, російський рубель 2·60·00—2·70·00, копійки за рубель 1·30·00—1·35·00.

Збіжа.

Пшениця двірська 43·50—44·50, пшениця селянська 00·00—00·00, жито галицьке 23·50—24·00, ячмінь галицький броварняний 00·00—00·00, ячмінь на кашу 20·00—21·00, ячмінь пастівний 00·00—00·00, овес галицький 22·00—22·50, кукурудза румунська 30·00—31·00, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла 00·00—000·00, фасоля кольорова 00·00—00·00, фасоля краса 00·00—00·00, горох пів-Вікторія 49·00—54·00, горох пільний 35·50—37·50, бобик 25·75—26·75, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 30·00—32·00, сіно солодке краєве прасоване 7·00—10·00, солома прасована 4·00—5·00, гречка 28·00—29·00, льон 65·00—67·00, лубінь синій 25·00—26·00, ріпак озимий 00·00—00·00, мука пшенична 50 прц. 00·00—00·00, мука пшенична 65 прц. 75·00—76·00, мука житна 70 прц. 47·00—47·00, грисік кукурудзяний 00·00—00·00, мука кукурудзяна 00·00—00·00, отруби житні 18·75—18·75 отруби пшеничні 14·25—14·75, крупи гречані 57·75—59·75, пшоно 00·00—00·00, крупи ячмінні 42·00—43·00, ріпак 40·00—41·00, просо краєве 00·00—00·00, макухи льняні 43·00—44·00, конюшина краєва 000·00—000·00, мак синій 120·00—130·00, мак синій 90·00—100·00.

НОВИНКИ

— **Поворот викопаних стрілецьких костей на Лисоню.** В пятницю 21. червня ц. р. урядник тернопільського воєвідства в присутности міського лікаря та урядника бережанського староства зарядив перенесення стрілецьких костей та хреста з воєнного цвинтаря назад на Лисоню. Могилу на Лисони частинно привернено до первісного стану. — Проти того рода поступовання голова філії Т-ва Охорони Воєнних Могил у Бережанах д-р В. Бемко заложив протест, уважаючи це профанацією тлінних останків, які перенесено без приписаного релігійного обряду.

— **Не забуваймо за „Скит Манявський“.** Один із наших священиків присилає нам таку замітку: Поетами оспівана, історикамн описана колишня слава монастиря „Манявський Скит“, що колись управляв всіма монастирями в Галичині й Буковині, а навіть деякими в Бесарабії, стягала щорічно в день Різдва св. Івана тисячі наших побожних прочан та приваблювала красою свого положення навіть чужинців. У стіп „Блаженного каменя“ знаходили на цьому віками освяченому місці побожні відпустовці полекшу на свої душевні і лік на свої тілесні рани. Ділялося це не тільки в часі істнування того славного скитського монастиря, але й тоді, коли його скасував цісар Йосиф II. 1787 р. З великим пієтизмом юрбою йшли туди на день 7. липня прочани з наших земель. Тут спочивають тлінні останки богоугодних черців, це колишній захист перед невірною татарвою, тут спочиває славний український гетьман Іван Виговський зі своєю дружиною. Тому, що ця наша памятка і з релігійного і з народнього погляду одна з найцінніших, вказаним було би відновити цей сотками літ освячений традиційний відпуст з процесійними походами. Покищо нехай би вони йшли бодай із сусідніх парохій. Дооколичне духовенство повинно відповідно загріти своїх парохіян до масової участи в цьому традиційному святі, щоб не постигла цю справді дорогоцінну нашу історичну памятку доля монастиря в Лісниках коло Бережан, або щоб не перейшла вона в руки варшавського православя, яке в останніх роках звернуло на неї своє око. — **о. Н. К.**

— **Чи львівська міська рада законна?** Дня 27. ц. м. Адміністраційний Трибунал рішатиме нелегку проблему: чи львівська міська Рада була розвязана незаконно? Проти розвязання цієї Ради виступатиме б. заступник бурмистра проф. М. Хлямтач, спеціяліст від римського права і трьох уповноважених, а саме адвокати: д-р Діямант, д-р Перацький і д-р Р. Сокаль.

— **З Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові.** Звертається увагу нашого громадянства, що перший річний попис елевів Інституту відбудеться в середу 26. червня ц. р. в год. 5-ій по пол. (не в 6-ій год., як було подано в афішах), а то тому, що після попису відбудеться додатково ритмічно-пластична продукція (методою Е. Жак-Далькроза) кляси ритмічної руханки, яку веде при Муз. Інституті З. Кольтин Круг. Програмка за 50 сот. служить як вступ на обі продукції. В четвер відбудеться попис елевів середніх років, а в пятницю середніх і вищих, оба в 7-ій год. вечером.

— **Кінцевий іспит** в Торговельній Школі Т-ва „Просвіта“ у Львові, вул. Коряктів ч. 1. відбувся в днях 5.—10. і 14.—15. червня 1929 р. під проводом дир. Д. Коренця. Дипльом укінчення 3-літньої школи одержали: Берпацький Володимир, Букачевський Орест, Гавришо Антін, Ґовда Марія, Ґуда Степан, Дзядів Іван, Залуський Юрій, Кальба Гриць, Карпів Іван, Каспрак Евстахій, Комаровська Ольга, Лаврись Микола, Лемішка Володимир, Ніжанковський Богдан, Марунчак Михайло, Медвідь Володимир, Онишкевич Юрій, Остапюк Марія, Пришляк Евген, Процак Ярослава, Рибак Стефанія, Сорока Анна, Фіцик Антонія, Цьонка Юрій. При іспиті репробували одного, недопустили трьох кандидатів(ок). Дипльом укінчення школи дає у війську такі права, як укінчення 6 кл. середн. школи, в державній — цивільній службі до становища 2-ої катеґ. нарівні з абітурієнтами середніх шкіл, а після практики абсольвенти можуть заняти становища у всякого рода кооперативах, акційних і приватних підприємствах.

— **Нешкідливі „Східні Торги“.** Промислово-торговельна палата у Львові поміщує комунікат про те, що „Східні Торги“ відбудуться цього року, як і минулих, дарма, що центральний союз польського промислу, гірництва, торговлі та фінансів приняв у свій час постанову, що ці Торги треба би цього року відкликати з огляду на ви-

ставку в Познані. Одначе завдяки інтервенції місцевим організаціям удалось „Східні Торги" втримати. Ті, що їх удержують, стоять на правильнім становищі, що ніяка виставка поза Львовом не може пошкодити такій невинній місцевій забаві в виставку, як „Східні Торги", на які й так ніхто не приїзджає.

— Для власників радія. Повідомляють нас із Праги, що 27. червня в год. 7.30 веч. буде виконуваний смичковий квартет д-ра Зиновія Лиска, абсольвента майстерської школи проф. Й. Сука.

— З нашого життя в Берліні. Пишуть нам: На поширених сходинах вечором дня 15. червня ц. р. докінчив проф. Д. Дорошенко серію своїх спогадів про свої студентські часи, які він почав розповідати в Клюбі Гетьманців 9. лютого, а продовжував 13. квітня й 18. травня. Спогади проф. Д. Дорошенка, передані в дуже живій формі на тлі тогочасного культурно-народницького життя й політично-революційних завязків руху, тішилися пильною увагою слухачів, бо в них вони довідувалися про неодну правду, добре зрозумілу після таких переживань як недавня революція 1917 року й дуже болючі її наслідки для нинішнього всеукраїнського життя. Полишаючи на боці своє персональне життя, проф. Д. Дорошенко передавав у своїх спогадах виключно як свідок та учасник того, що на ті часи робилося для України українцями. Через усі спогади, немов червоною ниткою, просилювалася та думка, що вся передреволюційна праця українців-інтелігентів, праця повна ідеалізму, була звернена на зрозуміле руйнування „тюрми народів" — московської держави. Очевидна річ, що в кількох словах неможливо передати ні цілого змісту, ні всього значіння спогадів проф. Д. Дорошенка, які полишили надзвичайно приємне враження на присутніх. При цьому доводиться піднести для загалу гадку, щоб і інші клюби в Берліні пішли за його прикладом та просили своїх старших людей-„батьків" розповідати час від часу про те, що вони за свого життя бачили, чули й пережили, розуміючи, що лише на знанню старого кріпне і міцніє нове.

— Ще дві вистави „Художественного Театру". Як зачуваємо, цей театр після трьох виступів на провінції вернеться до Львова ще на два пополудневі виступи і в суботу дадуть ще раз „На дні життя" Горкого, якої перша вистава виповнила театр по береги, а в неділю повторять прегарну пєсу Островського „Біда не гріх".

— Кримінальні історії. У Варшаві щезла 16-літня гімназистка Г. Залеська, познайомившись у парку з якимсь торговцем парфум, імовірно — живого товару. — Між Бреславом і Берліном невідомі вбили в поїзді поляка-фінансіста д-ра Пінкуса, ограбивши його з грошей і паперів. — Почтова влада Ню Йорку відкрила ватагу ошуканців, що вміли відновляти старі почтові марки і цим ошукали уряд за один рік на 5 міліонів долярів. — У стейті Тексас з одної вязниці втікло 40 вязнів зі сторожами.

— Ріжні вістки. Першим апостольським нунцієм при італійськім уряді буде Бергонціні Дука, який передасть королеві свої грамоти 2. липня. — Троцький не прогайнував часу на свойому засланні: від цього часу він написав шість книжок, за які дістав добрі гонорарі. — У Палестині помер один із провідників сіоністів Цві Коген, приятель Герцля. — Статистика Праги каже, що річно випивають там 100,000.000 літрів пива, себто басейн на один кільометр довгий, на 100 м. широкий і на 1 м. глибокий. — Наслідник англійського престола, уельський князь, скінчив 35 літ; рідня його журиться, що він ще не жонатий. — У Ню Йорку в муринській дільниці кільканацять муринів ранених підчас бійок на політичнім тлі. — У Новій Зеляндії земля тремтить далі; місто Мерчісон зруйноване.

— До відома шовківників. Філія „Сільського Господаря" в Самборі відкрила дві досвідні станції годівлі шовкопрядки. Одну в селі Глубока (залізн. станція в місці) на лінії Хирів-Самбір, в домі селянина Вол. Кволика, один кільометр ходу від станції Глубока. Хто з наших людей має старші або старі морвові дерева або хто засадив собі молоді морвові дерева, повинен на пару днів приїхати і придивитись годівлі. Ніяка книжка, ані газета не дасть такого зрозуміння річи, як досвід власними очима. Переночувати і прохарчуватись можна у місцевих селян, у гарних і чистеньких домах. Зголоситись треба до п. Антона Саврея, голови місцевого кружка „Сільського Господаря", що має своє досвідне поле пересаджування збіжа. Пояснення годівлі шовківника дасть п. Іван Шембель, який веде годівлю, а що суботи дає їх проф. Филипчак. Добровільні датки на кошти уладження годівельні приймає голова місцевого кружка п. Антін Саврей. Другу станцію веде в Самборі проф. Ів. Филипчак при вул. Огородовій ч. 15. Для приїзжих дає пояснення рано в вільних годинах від науки, а пополудни щоденно. В Глубокій закінчиться годівля коло 15. липня, а в Самборі коло 25. липня. Всі українці з поблизьких повітів, які інтересуються шовківництвом, повинні скористати з цієї нагоди. Хто має морвові дерева великі, може дістати в самбірській філії невеличку скількість вечок і зробити пробу у себе дома ще цього року, щоби на другий рік започаткувати у себе годівлю на добре. — **Іван Филипчак.**

— Для управильнення температури. Міністерство промислу та торгівлі в Варшаві видало цікавий розпорядок. Від січня 1931 р. вільно буде продавати в Польщі тільки термометри з одною скалею: Цельзія. Реамюр, хоч і француз, і Фаренгайт, хоч загально шанований у країні, де про температуру розмовляють зранку до вечора — в Англії, будуть у Польщі заборонені. Хто зна, може одностайне означення температури на термометрі вплине на більшу одностайність температури в усьому краю.

— Перший підданий нової держави. У межах міста Ватикану вродилася перша дитина. Є це син урядовця шамбелянської канцелярії Лябелля. Італійська преса зупиняється на цьому факті з правно-політичного погляду. Правники твердять, що з менту утворення нової ватиканської держави син сіньора Лябелля не є вже італійським підданим, а ватиканським.

З судової салі.

Відгомін листопадових днів.

Українські студенти і студентки перед судом.

У вівторок 25. червня ц. р. переслухано двох свідків і відчитувано далі заквестіоновані матеріяли, але при замкнених дверях.

Зізнання свідків.

Переслухана св. **Анна Мрицівна** зізнала під присягою, що вона була присутною при забиранні речей у обвинувачених Кравцівної і Чижівної з помешкання п-і Ґешвіндової. Заявляє, що вона забрала течку обв. Чижівної від п-і Мудрикової і навіть показала її трибуналові і суддям присяглим. Додає, що течку обв. Кравцівної забрала її сестра Зеновія Кравцівна з помешкання.

Св. **Марія Мудрик** переслухана під присягою на ту саму обставину потверджує своїми зізнаннями в цілости зізнання попереднього свідка.

Після зізнань обох свідків приступлено до відчитування заквестіонованого матеріялу при замкнених дверях.

З цілого ряду внесків оборони трибунал допустив лише чотири. Порішено переслухати як свідка Зеновію Кравцівну на обставину, що забрала вона з помешкання п-і Ґешвіндової течку своєї обвинуваченої сестри. Далі порішено переслухати Ярослава Процишина, брата обвинувачених Процишинів на ствердження цеї обставини, що незнайома особа підкинула під двері обвинувачених „Сурму". Також сϵверджено, що обв. Сена є студентом другого року прав на львівському університеті і відчитано по перерві статут пропамятної відзнаки для членів УГА.

Після того відбувалася розправа знов при замкнених дверях.

З театру.

Великий Міський Театр: Вистави празької групи Художественного Театру.

Зелені Свята, підчас яких часопис наш не вийшов, не дали змоги згадати в рецензії про виїмкові вистави виїмкової трупи, яка без найменшої реклями привабила до театру численну, як на наші обставини (і кінець місяця!), публику. Що дня інша пєса, щодня інші типи, творені тими самими акторами, яких основною девізою є дбати про цілість, про твір, про автора, не висуваючи своєї індивідуальности ні на одну пяту поза межі дорученої драматичної креації, великої чи малої.

Що вони вміють зробити з такого невинного зі сценічного погляду жарту як „Женитьба" Гоголя, — яким дискретним у всіх засобах є похмурий малюнок босяцького середовища „На дні", — скільки нюансів уміють вони добути із одноманітної сірини Чехівських пєс!

За два вечорі зовсім чужа артистам публика відгадує поза зміненими масками та новою інтонацією тих, що бачила вперше. Кожне речення П а в л о в а змінює увагу серед авдиторії, що силкується розуміти незрозумілу мову. Але жести та міміка вистачають неодному. К р и ж а н о в с ь к а хапає за серце своїм ліризмом нещасливої дівчини, Ґ р е ч своїм темпераментом і голосом, Т о к а р с ь к а характеристичною мімікою, Л и с е н к о граціозністю... Д н є п р о в а чи Д у б р а в і н а доходять до їх рівня. А з мущин — усі видаються першорядними: невже-ж той самий А с л а н о в грає Коршунова в „Біді не гріх" і дядю Ваню і актора з „На дні"? Невжеж Е с п е є одночасно Сатіном і Разгуляєвим? А В и з у б о в, Д у в а н - Т о р ц о в, З е л і ц ь к и й — нехай кожний із згаданих і незгаданих вибачить, що в ґалерії виведених ними типів можна зовсім переплутати їх прикмети, а навіть особи. Лишається із спільного їхнього зусилля те, що вони хотять: загальне сильне, нєбудене враження театру, що нагадує дійсне життя.

М. Р.

Шкільні вписи.

Всі українські діти до Рідної Школи!

В днях 28, 29, 30 червня, 1. і 2. липня ц. р. відбудуться шкільні вписи до всіх всенародніх шкіл і захоронок „Рідної Школи" у Львові і його передмістях.

Вписи відбуватимуться перед полуднем і пополудні в канцеляріях управ шкіл і захоронок. I. В с е н а р о д н і ш к о л и: 7-кл. хлопича школа ім. Грінченка, вул. Городецька ч. 95.; 7-кл. дівоча школа ім. Грінченка, пл. св. Юра ч. 5; 7-кл. дівоча школа ім. Шевченка, вул. Мохнацького ч. 12.; 4-кл. хлопича школа ім. Шевченка, вул. Мохнацького ч. 12.; 4-кл. мішана школа ім. кн. Льва на Личакові, вул. Крупярська ч. 15.; 4-кл. мішана школа ім. кор. Данила, вул. Жовківська ч. 62.; Всенародня мішана школа на Левандівці; Всенародня мішана школа в Клепарові (Нар. Дім); Всенародня мішана школа в Замарстинові (чит. „Просвіти"). II. З а х о р о н к и: Українська Захоронка при вулиці Руській ч. 3.; при вул. Городецькій ч. 95; при пл. св. Юра ч. 5.; при вул. Личаківській ч. 84.; при вул. Софії ч. 25.; при вул. Жовківській ч. 62.; в Замарстинові (в чит. „Просвіти") в Клепарові (Нар. Дім); у Левандівці; в Знесінні (чит. „Просвіти"); в Пасіках Личаківських.

Українці й Українки! Подбайте, щоби ні одна українська дитина не пропадала в чужій школі! **Всі українські діти повинні виховуватися тільки у Рідних Школах і Захоронках.**

Хто посилає свої діти до чужих шкіл і захоронок, **той ворог своїх дітей, той ворог української нації.**

Освідомляйте несвідомих і вказуйте їм шляхи до рідних шкіл, бо „в Рідній Школі наша Будучність!"

Повітовий Союз Кружків „Рідної Школи"

Дописи.

ТЕРЕБОВЛЯ. (Свято „Просвіти"). День 9-го червня ц. р. записався незатертими буквами в історії Теребовельщини. В цей день святкувала Теребовельщина Свято „Просвіти", з нагоди 60-ліття Матірного Тов-ва і 25-ліття істнування філії То-ва „Просвіта" в Теребовлі. Свято розпочалося торжеств. Службою Божою, яку відправив на площі коло кладовища о. прал. і посол Л. Кунцький, в асисті деканального духовенства. В часі Сл. Божої, виголосив о. Зиновій Кузьма до зібраного народу відповідну патріотичну проповідь. По Сл. Божій впорядчики Свята пп. інж. С. Мацькевич, Я. Мохнацький і П. Яцків уставили похід. На чолі походу їхали кінні чети Луґів і Соколів з Деренівки, Довгого і Славча під проводом Гр. Войтовича в силі 100 коней. За кінниками йшла орхестра теребовельської читальні „Просвіти", під управою дир. І. Козака, а за орхестрою йшли члени Виділу філ. То-ва „Просвіта" і делеґати сусідних філій і Пов. С. К. Між делеґатами бачили ми посла Ладику, проф. І. Галущинського, дир. Р. Цегельського з Тернополя, п. Зеленецького, голову копичинецької філії „Просвіти" та інших. За делеґатами йшли мужеські і жіночі чети Луговиків і Соколів, а далі Читальні, Кооперативи, Союз Українок і непроглядні маси народу. Крім теребов. орхестри грали у поході орх. з Їлавча і Ладичина. Похід імпонував своєю масою і справністю. Населення тереб. повіту виявило вповні свою національну свідомість і громадянську карність і масово прибуло на це Просвітянське Свято. По обчисленні фахівців всіх учасників було около 15.000. Похід перейшов вулицями міста і подався на княжу гору „Покрівку", де відбулася святочна Академія, яку відкрив голова філії о. крил. Мохнацький. Злучені читальняні хори в супроводі теребовельської чит. орхестри відспівали кантату „Честь тобі Просвіто Мати". Святочну високо-патріотичну промову виголосив о. прал. і посол Л. Кунцький, що був делеґатом Гол. Вид. По промові о. прал. слідували привіти делеґатів, переплітувані продукціями чит. хорів з Дарахова, Їлавча, Ласковець і орх. з Їлавча. По полудні відбулася на Замковій горі народня забава (фестин). по-

лучена з вправами Луговиків і Соколів з Микулинець, Ласковець і Заздрости. Вправи були виконані справно і взірцево. Особлившу увагу виддців, звертали вправи серпами сокілок і трійкові вежі соколів і сокілок з Микулинець. Пізно вечером закінчилося це Свято і полишило по собі незатерте враження не тільки на своїх, але і на сусідів.

Очевидець.

Нові книжки й журнали.

Д-р М. Стахів: **Хто відповідає за полеві і лісові шкоди?** Збірка найважніших адміністраційних законів. Накладом краєвого господ. Т-ва „Сільський Господар". Львів, 1929. Стор. 104. Форм. 16°.

Prof. Dr Gabriel Kostelnyk: **Das Prinzip der Identitätgrundlage aller Schlüsse.** Analyse und Systemathik des logischen Schlussprozesses. Autorisierte Übersetzung aus dem Ukrainischen von Vladimir Domet Sadowskij. Lemberg, 1929. Стор. 56. Аорм. 8°.

La Famine en Ukraine. Edition du Comite de Secours aux Affermés de L' Ukraine. 42. rue Deufert-Rochereau. Paris, 1929. Сторін 16 Форм. 8°.

Народні пісні з галицької Лемківщини. Тексти й мелодії. Зібрав, упорядкував і пояснив д-р Хиларет Колесса. У Львові, 19 9. Етноґрафічний Збірник Наукового Т-ва ім. Шевченка. Том XXXIV XL. У Львові, 1929. Стор. 470. Формат великої вісімки.

„Кооперативна Республика", економічно-суспільний місячник. Рік вид. II. Ч. 6. Львів, 10. червня 1929. Зміст: К. К.: Дух будування; С. Гольдельман: Індустріялізація господарства Радянської України; К. К.: До дискусії; Я. Маренін: Дещо про збіжеві кооперативи; К. Коберський: Треба раціоналізувати управління кооперативами; І. Чепига: Кооперативні книгарні; М. Ростковнч: Наші шкільні кооперативи; В. Лисий: Освітньо-кооперативні курси в Тернополі; Міська споживча кооперація у Львові; Робітнича кооперація; Ювилей кооператора; Зміни в законодавстві про с. г. колективи; А. К.: Кооперація серед сільських господарів у Південнослові; Міжнародній курс; Господарська хроніка; З преси; Серед книг; Всячина.

„Український Інвалід", місячний орґан українських інвалідів на еміґрації. Рік 5. Ч. 14–18. 25. березня 1929 р. Зміст: С. Скрипка: Передовиця; В. Евтимович: Дари данайські; д-р Тан: Пісня миру; Д. Геродот: Нехай; С. Савицький: Туга за Кубаню; І. Гаврилюк: Один із них; Ю. Липа: Чародій; Е. Маланюк: 1) Сповідь, 2) Монахові; В. Конопацький: Тоді лиш складемо ми зброю; Б. Нейман: Раби; В. Евтимович: Т. Шевченко-співець збройного чину; Т. Шевченко: Псалом XLIII.; Що бачив у совітській Росії французький робітник?; А. Кор-ський: Бразилія; П. О. Паренко: Український борщ і поезія; Українська еміґрантська хроніка; Ріжне; Під увагу авторів; Некрольоґ; Оголошення.

„Жіноча Доля", двотижневик для українського жіноцтва. Рік V. Ч. 12. Коломия, 15. червня 1929

НОТИ:

Я. Ярославенко: **Українські марші на фортепян.** Марш Вільної України. Музична Накладня „Торбан", Львів, 1929.

Я. Ярославенко: **Українські марші на фортепян.** Марш Січовиків. Музична Накладня „Торбан". Львів, 1929.

Зі спортового життя.

Сиківкові змагання за мистецтво Львова

Л. К. С. уладжує в днях 28–30. червня ц. р., на власних токах змагання за мистецтво Львова. В змаганнях заявили вже свою участь також сиківкарі з поза Львова. Зголошення до змагань приймається щоденно в кожній порі на токах Л. К. С. (вул. Войтіха) до дня 28. ц. м. год. 3 поп. після чого наступить лосовання грачів.

Виділ Л.К.С.

Стшелєц-Ропник 4–2 (2–0), Борислав.

Дня 9.VI. розіграно тов. змагання зі званою дружиною з вислідом 4–2 у корись „Стшельця".

Сокул II.-Ропник 3–1 (0–0), Борислав.

Дня 16.VI. відбулись реважнові змагання тих дружин з вислідом 3–1 в користь „Сокула".

Ропник-Підгіря 8–1 (4–0), Дрогобич.

Дня 23.VI. відбулись тов. змагання обох дружин на святі українського спорту з вислідом 8–1 у користь Ропника.

☦ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. Теофіль Драчинський, протопресвітер і парох в Нових Мамаївцях (на Буковині), б. посол до буковинського сойму і віцемаршалок, голова Т-ва українських православних священиків, основник і член багатьох українських товариств та орґанізацій, помер в Нових Мамаївцях в пятницю, 21. червня ц. р. Величаві похорони Покійного відбулися у вівторок, 25. ц. м.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа 26-го, г. 7·30 веч. Виступи варшавського кабарету „Qui pro quo".

Четвер 27-го, г. 7·30 веч. Виступи варшавського кабарету „Qui pro quo".

Пятниця 28-го, г. 7·30 веч. Виступи варшавського кабарету „Qui pro quo".

Малий Театр:

Середа 26-го, г. 7·30 веч. „Пігмаліон". Гостинний виступ А. Венґерка.

Четвер 27-го, г. 7·30 веч. „Пігмаліон". Гостинний виступ А. Венґерка.

Кіна.

„Аполльо": „Батьку! Капітан Сорель і його син".

„Кольосеум": „Жінка з бичем".

„Лев": „Джекі моряком" (Дж. Куґен).

„Люна": „Демон копальні золота".

„Марусенька": „Блакитний вальс" (Штравса) і „Каруселя смерти".

„Оаза": „Небезпечна краса". „Через гріх до щастя".

„Палас": „Люди без прав".

„Пан": „Засудженці" і „Наречена з примусу".

„Пасаж": „Побідник тьмар". 2 американські комедії та Гомонтів тиждень.

„Утіха": „Знак Зорн" (Дуґлас Фейрбенкс).

„Фатаморґана" „Альравна".

„Химера": „Море".

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під дир. Ів. Коґутяка.

Миколаїв:

Четвер 27.VI. „Чесна Зузанна", оперетка. 3–?

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.

Сколе:

27.VI Тітка Чарля.

Готується до постановки: „Доріна", „Весілля при ліхтарнях" і „Захар Беркут". До Театру заанґажовані: артистка Театру Львівської Кооперативи і Т-ру п. Стадника п. Бенцалева, п. Цісикова, а також дириґент тих же театрів п. Цісик. 2218 9–?

З Дирекції прив. дівочої учит. семінарії „Рідної Школи" у Львові, вул. Мохнацького ч. 12. — Вступні іспити на I. курс дня 25. червня о 8. год. рано, на вищі курси дня 27. і 28. червня, згядно по вакаціях дня 3. і 4. вересня. Початок шкільного року дня 3. вересня — **Управа семінарії.** 2305 2–2

Товариський Зїзд матуристів академічної гімназії у Львові з 1889 року відбудеться вінто ок дня 9. липня п. р. — За Комітет: **Д-р Остап Макарушка, Д-р Карло Гайсиг, Яків Тишокницький.** 2307 1–1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2. 1366 54–?

КОСІВ, за Коломиєю, пенсіонат п. Лукашевської поручає покої соняшні з перворядним удержанням, ціни умірковані. 1877 19-20

НА рати **Матераци** 3 подушки 50 зол. Волосінна 75·—. Вклади дротяні 26·—. Канапки до розкладання ґобелінові 55·—. Фотелики розкладані 45·—. Ґобелінові отомани 55·—. **Ліжка** сіткові 40·—. Вішала стоячі 25·—. Умивальки 5·—. Ліжко мосяжне 200·—. Діточі білі лакировані 50·—. **Фабрика ЗАКС, вул. Личаківська ч. 132.** 2296 2–7

ДО ВИНАЙМУ покої з кухнею або без у віллі з дуже гарним положенням в Ямнім. — Інформації подає інж. Янович, Станиславів, вул. Ґоспанського ч. 19. 2314 1–2

МОРШИН-ЛІТНИСЬКО. Першорядний пенсіонат „Лідія" урядженнй по европейськи, з повним комфортом, 20 покоїв, в чудовім положенню, парк. Дуже добра кухня; лазнички, піяніно, повіз, — відкритий від дня 15. червня. Почта, залізнича стація в місци. — Зголошення: Пенсіонат „Лідія", Тіщенкови. 2312 1–3

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 6 172-?

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціяліст недуг легенів, серця і желудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

432 Пересвітлення Рентґеном. 20–21

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.

Сприлювання хитаючихся зубів пльомбування й виривання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті після найновішої системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. Урядникам і студентам значна знижка. Тел. 65 73. 2142 1–10

Д-р Роман Пелфецький

веде свою адвокатську канцелярію

ЛЬВІВ, вул. БЛЯХАРСЬКА, 9.

1582 (побіч Ринку). 9–10

Конкурс.

Виділ Тов. „Український Інститут для дівчат в Перемишлі" прийме на шкільний рік 1929/30 — 180 учениць до інститута. Місячна оплата за удержання виносить 90 зол. Близші інформації подає Управа Інститута (вул. Татарська ч. 4). Інститут удержує жіночу гуманістичну гімназію, що має повні права прилюдних шкіл. Місячна оплата за науку 35 зол. Прохання до Виділу о приняття проситься вносити до дня 20. липня.

2308 1–3 **Управа Інститута.**

Філія Т-ва Просвіта в Сокалі

пошукує отсим

освітного інструктора.

Вимоги: непереступлений 40 рік життя, найменше середня освіта, практика в просвітній праці. Подання з долученим власноручно писаним описом життя та референціями культурно освітних установ, належить пересилати до кінця серпня ц. р. на адресу: Д-р Б. Чайковський в Сокалі. — Неузгляднені останугь без відповіди. 2310 1–?

КРИНИЦЯ. В пенсіонаті „Римлянка" остало ще кілька соняшних комфортових комнат з цілим удержанням по дешевих цінах. Харч знаменитий 4 рази денно, на бажання ярський — М. Яблонська. 2311 1–1

ДЕ Є ГАРНА ДЗВІННИЦЯ мурована, просимо о. пароха прислати шкіц будинку комітетови церковному в Заліщиках на взір до будови нової дзвінниці, за що з гори подяка. 2313

ЛІТНИСЬКО в Карпатах над Стриєм. Соняшні покої, добрі купелі, шпильові ліси, радіо, фортепян, знаменитий харч по 7 зол. денно. Адреса: Двір в Комарниках п. Борння. 2257 2-3

Науч. Заведення З. Ольшевського

ЛЬВІВ, вул. Куркова ч. 38. Тел. 31-14

приймає від 26 VI.–2. VII. 1929. включно від год. 9–12 і від 16–18, з виїмком неділь і свят. ВПИСИ до 1-річної школи купецького приготування: на 3-річні курси торговельно-господарські; на річні і 5 міс. торговельні курси; на курс стенографії, як також писання на машині. В школі звертається чесне за діти урядників і державних функц. Для незаможних підручники зі шкільної бібліотеки.

УВАГА: Вистава праць учениць 3-літніх торговельно-господарських курсів з відділу кравецтва і білля відбудеться в днях від 27. VI. — 1. VII. 1929 року в год. від 9–12. і 16–18. 2299 3–1

зол. 6·50	ГОДИННИК ANCRE	зол. 6·50

швайцарський з гарантією тільки у **Б. ҐРИНБЕРҐА** ЛЬВІВ, Сикстуська 4

ЛІЖКО полеве звані „Патент" з матерацом має на найменше місця **30 зол.** На провінцію висилаю по одержанню задатку. Фабрика **ЗАКС** Львів, вул. Личаківська ч. 132. 2296 2–7

ВПИСИ

до Річної Жіночої Школи Приготовання Купецького для учениць в літах від 14–17 літ, як також на

Річний Торговельний Жіночий Курс для учениць від 17 літ почавши

МЕЧИСЛАВА ХРІСТОФА

Профес. Економічно-Торговельної Школи

ЛЬВІВ, вул. ВАЛОВА ч. 25.

відбудеться від дня 27. червня до дня 2. липня ц. р. з виїмком неділь і свят від год. 10–12 передпол. і від 4–5 попол.

УСЛІВЯ ПРИНЯТТЯ: Укінчених 7. клас всенародної школи. — Вступного іспиту нема.

Державним функціонарам прислугує право звороту шкільних оплат за доньки, які ходять до **Школи Купецького Приготування.** 2309 1–1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. — Видає Видавнича Спілка „Діло" — З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10